

25. Megszentelt Élet világnapja
2021. február 2.

Jubilánslevél – 2021

Megtalálni legmélyebb önmagunk

Miközben a Krisztusban való teljesség felé haladunk, ... (KV, K 46)

Kedves 2021-ben jubileumukat ünneplő nővérek!

Örömteli szívvel gondolok mindannyiótokra, és gratulálok első fogadalmatok huszonöt, negyven, ötven, hatvan, hetvenöt, sőt van, akinek nyolcvan éves évfordulója alkalmából! Életetek eme ünnepélyes pillanatában azért imádkozom, hogy újra megtapasztalhassátok Isten hűségét és bensőséges szeretetét.

Jubileumotok a remény forrása számunkra és a világ számára, különösen ezekben a bizonytalan és embert próbáló időkben. Életetek tanúságot tesz Isten szeretete, és azon vágya mellett, hogy minnyájunknak élete legyen, és bőségben legyen. Köszönjük hűségetek ajándékát, köszönjük Istennek azt, ahogyan jelen volt általatok, és azt, amit általatok és bennetek véghez vitt.

A jubileum bizonyos értelemben válaszút: alkalom arra, hogy megálljunk, visszatekintsünk és ünnepeljünk, és meghívás arra, hogy elfogadjuk a kihívást, amit az evangélium újdonsága jelent korunk számára, és új életet, új utat válasszunk. „Minden válaszút merész ugrás előre: lehetőség a növekedésre, átalakulásra, hogy még inkább azzá váljunk, akinek Isten szánt minket.” (Ted Dunn: *Graced Crossroads: Pathways to Deep Change and Transformation*, 238. o.).

Boldog Terézia anyja legfőbb öröme nővértársai belső átalakulása volt, ahogy mindinkább Isten képmásává váltak (vö. KV, „Kongregációnk eredete”). Szerzetesi identitásunk, amely a Szentháromság egy Isten misztériumában gyökeredzik, nem statikus, hanem dinamikus, folytonosan fejlődik az új élet és legmélyebb önmagunk felé. Mi Isten szándéka velünk? Kinek kell ma lennünk a világ számára?

Miközben név szerint imádkoztam értetek, elképzeltem, ahogy választatokhoz értetek életetek során, döntéseket hoztatok és haladtatok személyiségetek kiteljesedése, az új élet és legmélyebb önmagatok felé. Arra bátorítalak titeket, hogy jubiléum évetek során reflektáljatok erre a haladásra, erre az átformáló utazásra. Miként hívott meg, miként ösztönzött titeket arra Isten, hogy igazi önmagatokká növekedjete?

Az élet: feltétel nélküli követés

Isten hívott, és arra szentelt minket ..., hogy feltétel nélkül kövessük ... (KV, K 48).

Arra szentelték minket, hogy feltétel nélkül kövessük Krisztust, ezért életünket a világnak szenteltük, Isten küldetésének a világban. Hivatásunk egy találkozással és egy meghívással

kezdődik és bontakozik ki: „Gyertek és lássátok!”, „Gyertek, kövessetek!”. Ez a találkozás megérinti a nyugtalanságot bennünk, a mélységes vágyakozást lényünk mélyén Isten után. Elménk és szívünk megnyílik a szeretetre, és ez tesz minket tanítványokká.

Életünk egyformán pergő napjai során, miközben arra törekszünk, hogy hűségesen kövessük Krisztust, elkezdjük Jézus életét élni, mígnem egy nap az ő élete a mi életünké válik. Ekkor már nem csupán követjük őt, noha követni is épp elég nagy kihívás. „Krisztus feltétlen szeretetétől megragadva teljes örömmel adjuk át neki egész személyiségünket. ... benne találjuk meg ... mindenünket” (KV, K 13). Ha válaszolunk a hívásra, olyan útra indulunk, melynek során többé: szeretett tanítvánnyá válunk.

János evangéliumában két gyönyörű példát is találunk az ilyen tanítványra. Emlékezhünk a hivatkozásokra a „tanítványra, akit Jézus szeretett.” Az utolsó vacsorán, Jézus mellett ülve (vö. Jn 13,23) a szeretett tanítvány olyan közel van hozzá, hogy ráhangolódik Jézus szívverésére, gondolataira, mindarra, amit Jézus szeret. Kicsivel később ezt a tanítványt kapja meg fiaként Jézus anyja, ő pedig a tanítvány anyja lesz (vö. Jn 19,26). A másik példa Mária Magdolna. Vágyakozása által vezetve, mely a szeretet közelségéből fakad, bár még sötét van, de már ott van a sírnál, és keresi azt, akit szeret. Amint meghallja, hogy Jézus kimondja a nevét, átalakul, és a tanítványok tanítványa lesz.

„Miközben egyre mélyül hozzá fűződő bensőséges kapcsolatunk, Ő új és nagyobb szeretetre szabadít fel bennünket” (KV, K 13), hogy még szorosabban kövessük, hogy még őszintébben tekintsünk a világ szükségleteire, és hogy merészebben éljünk és cselekedjünk. A szeretet vezérel minket, újjászületünk általa és erőt ad, hogy előre nem látható módon válaszoljunk rá, mert Isten „szeretete mindig segít, hogy új utakat találjunk.” (*Laudato Si'*, 245).

▲ **Hogyan tapasztalad meg életedben a bensőséges, feltétel nélküli követést?**

A fény: prófétai tanúságtétel

Ezáltal válunk egyre hasonlóbba Krisztushoz, így teszünk tanúságot ... (KV, K 13).

Ezekben a sötét időkben, mikor körülöttünk dúl a járvány, a megosztottság, a hátrányos megkülönböztetés, az erőszak, és pusztul a Föld, mire lehetne nagyobb szükség, mint a fényre – fényre, mely a sötétségben világít, és legyőzhetetlen. (vö. Jn 1,5). Krisztus, a világ világossága, a nemzetek világossága arra hívott minket, hogy fény legyünk, és világítsunk mindenkinek (vö. Mt. 5,14, 16). Ezt ünnepeljük ma: Urunk bemutatását, aki a világosság, és a megszentelt életet, amely „prófétai látás” (Ferenc pápa homíliája 2019-ben a Megszentelt Élet világnapján).

Krisztust követve megismerjük Istent, aki a világosság, és akiben nincs sötétség, és erőt kapunk, hogy a világosságban járjunk és „életünket a világosságban éljük” (1Jn 1,5-7) és a világosság gyermekei legyünk (vö. Jn 12,36). Csak Krisztusnak, aki a világosság, ebben a bensőséges és feltétel nélküli követésében kezdhetjük el visszatükrözni a világosságot, amit kaptunk, és felragyogtatni és sugározni a világosságot, amivé válunk.

Azáltal, hogy világossággá, hogy Krisztushoz még hasonlóbba válunk, „prófétai módon hirdetjük Isten országának elsődlegességét, amely már közöttünk van, és mégis eljövendő.” (KV, K 12). Létünkéből fakadóan vagyunk „arra hivatottak, hogy megvilágosítsunk és életet adjunk át” (*Evangélii Gaudium*, 83) a világban, tanúságot téve arról, hogy Isten velünk van, és az Ő egyetemes szeretetéről mindnyájunk iránt (vö. KV, K 13).

„Éppen ebben a korszakban, ... az Úr tanítványai arra hivatottak, hogy olyan közösségként éljenek, mely a föld sója és a világ világossága (vö. Mt 5,13-16). Arra vagyunk meghívva, hogy legyünk a tanúi egy mindig új módon evangelizáló összetartozásnak” (*Evangelii Gaudium*, 92), hogy megtestesítsük azt a magatartást és értékeket, hogy tápláljuk azt a lelki erőt, amely kiáll a sötétség és megosztottság erői ellen. Küldetéses életünkben arra kaptunk meghívást, hogy olyan kapcsolatokat és olyan, Isten fényétől átjárt tereket hozzunk létre (vö. *Gaudete et Exsultate*, 142) amely kedvez a gyógyulásnak, az egységnek, az egyetemes közösségnek.

Nem ez-e a lényege az általános irányvonalunkban, *A szeretet mindent odaad*-ban megfogalmazott vállalásoknak? Hogy átfarmálódunk, hogy mélyebben tudatosítjuk, hogy kik vagyunk, hogy prófétai tanúságot teszünk a különbözőségben is megélt egységről, hogy fejlesztjük az interkulturális közösségi és társadalmi élethez szükséges készségeket, hogy bátran válaszolunk. A hűség megszentelt életünkhöz világosság a világ számára, prófétai tanúságtétel Isten jelenlétéről közöttünk, Isten szeretetéről irántunk és bennünk. Ez a szeretet teremti meg azt az egyetemes, mindenkit befogadó közösséget, melynek része minden ember, és a teremtés egésze.

▲ **Milyen világosságot, milyen prófétai tanúságtételt kér tőled Isten?**

A szeretet: legmélyebb önmagunk

Minél hasonlóbbá válunk Krisztushoz, annál inkább az Ő életútját mintázza a miénk is.
(KV, K 46).

A Krisztus feltétel nélküli követésének szentelt élet vezet el oda, hogy világossággá, hogy Istenhez tartozóvá, hogy szeretetté váljunk – nem más ez, mint személyiségünk kiteljesedése, legmélyebb önmagunk. Ha tanúságot teszünk Isten mindenre kiterjedő szeretetéről, ez megnyit minket arra, hogy megtapasztaljuk és elfogadjuk a húsvéti misztériumot életünkben (vö. KV, K 5).

„Újra meg újra felvételünk Krisztus önküresítésébe, a folyamatos megváltás misztériumába.” (KV, K 33). Ha úgy szeretünk, ahogy Jézus szeretett, a megtestesült szeretetté válunk a világban, olyan szeretetté, amely mindent odaad. Ez a folyamatos fejlődéssel járó utazás a keresztúthoz hasonló, megköveteli, hogy naponta vegyük fel keresztünket (vö. Lk 9,23), nagyvonalúan és bőkezűen szeressünk, és adjuk oda életünket azért, hogy mások élhessenek.

A szeretet kibontakozása megkívánja az önküresítést. A megadás és kiüresedés a kiindulópont ahhoz, hogy ne ragaszkodjunk görcsösen a felszínes énünkhöz és ne azonosuljunk vele, hanem a Szentlélek segítségével haladjuk meg önmagunkat, hogy még mélyebben egyesüljünk Istenünkkel és az Ő népével, hogy még inkább másokért éljünk (vö. KV, Előszó).

Ez a szeretet átfarmáló utazása: saját legigazabb önmagunkká, Isten képmásává, legmélyebb önmagunkká növekszünk, ami a szeretet. Isten végtelen, feltétel nélküli szeretete az oka létezésünknek. A szeretet a lényege annak, akik vagyunk. „Csakis a végtelen egyesülés a Végtelen Szeretettel az, ami elegendő” (James Finley: *Intimacy: The Divine Ambush*). Mivel a Szentháromság, a végtelen Szeretet képmására teremtettünk, ezért életünk olyan utazás, melynek során örömmel fogadjuk a kegyelmet és a szeretetet választjuk – lényünk leglényegét, legmélyebb önmagunkat, azt, amire rendeltettünk.

▲ **Átfarmáló utazásod során milyen válaszódnál állsz ebben a pillanatban?**

Kedves jubiláns nővérek, Isten veletek van. Isten lélegzete elevenít meg benneteket és az ő világossága ragyog fel általatok. Isten szeret benneteket és elküld titeket, hogy a Szeretet tanúi legyetek, hogy maga legyetek a szeretet. Ma, és egész jubiláns évetek folyamán dicsérjétek Istent, adjatok hálát neki hivatásotok ajándékáért, és ünnepeljétek azt, hogy megtapasztalhattátok az örökké hűséges, végtelen Szeretetet.

Kívánom, hogy megtapasztaljátok a válaszótnak ezt a pillanatát, mikor újra az életet, azaz a világosságot és a szeretetet választjátok ezen az átformáló utazáson, mely legmélyebb önmagatok felé vezet.

Veletek az úton,

Sister Roxanne Schares

Sister Roxanne Schares, SSND
általános főnöknő